

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. év március hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.253/2024/49. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott személyét azonosító adatai:

- született: szül.adatok1
- anyja neve: név1
- lakcíme: cím1
- tartózkodási helye: cím2
- személyazonosító igazolványának száma: szig.szám1
- magyar állampolgár.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 7 (hét) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát 7 (hét) évre enyhíti.

Terhelt1 vádlott részére kiadni rendelt mobiltelefonok és laptop bűnjeleket a bűnügyi költség biztosítására visszatartja. Amennyiben a vádlott a részére kiadni rendelt egyéb dolgokat a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerülnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időtartamot a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 29. napján kihirdetett 19.B.253/2024/49. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki

- a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében,
- a Btk. 184. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2a) bekezdés szerint minősülő új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében és
- a Btk. 185. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző teljesítményfokozó szerrel visszaélés büntetében.

[2] Ezért halmazati büntetésül 9 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban, valamint ingatlanhoz kötött bünyügyi felügyeletben töltött időtartamot, ez utóbbit akként, hogy 4 nap bünyügyi felügyeletben töltött idő 1 nap szabadságvesztésnek felel meg. A vádlottól lefoglalt 2.451.720 forint, 200 euró, bankszámlán lefoglalt 20.004.692 forint és 3.021.657 forint készpénzre vagyonek Kobzást rendelt el. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek egy részét elkobozta, más részének lefoglalását megszüntette és a vádlott részére kiadni rendelte. Kötelezte a vádlottat 3.326.650 forint bünyügyi költség megfizetésére.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően az ügyész a vádlott terhére, kizárólag a szabadságvesztés büntetés tartamának megemelése és a szigorúbb végrehajtási fokozat megállapítása végett, míg a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.524/2025/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, azonban a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Megállapította, hogy a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a felülbírálat teljeskörű, továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Álláspontja szerint a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a beszerzett bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely a felülbírálat alapját képezi, irányadó a másodfokú eljárásban.

[5] Érvelése szerint a törvényszék helytállóan jelölte meg azokat a tényeket, amelyekre mellőzte a bizonyítást, majd a bizonyítékokat irathűen bemutatta és azokat egyenként, valamint egymással is összevetette, megfelelő indokát adta annak, hogy a vádlott tagadásával szemben miért alapította ítélete tényállását a tanúk vallomására. A tanúvallomások és az egyéb bizonyíték kivétel nélkül megcáfolták a vádlott védekezését. Az elsőfokú bíróság

indokolási kötelezettségének eleget tett és a bizonyítékok mérlegelése logikai hibáktól mentes. A fellebbviteli főügyészség szerint a megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes.

[6] A Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat idézve rámutatott arra, hogy az elsőfokú elbíráláskor hatályban volt anyagi jogszabály 2025. június 15. napjától módosult, mert a kábítószer előállításának, használatának, terjesztésének, népszerűsítésének tilalmával összefüggő törvénymódosításokról szóló 2025. évi XIX. törvény a Btk. több rendelkezését is módosította, így elsőként a Btk. 38. § (4) bekezdésére hivatkozott, amely kiegészült az f) ponttal, eszerint nem bocsátható feltételes szabadságra az, aki a kábítószer-kereskedelem bűncselekményt különös visszaesőként követte el. Másodikként a Btk. 72. §-ára utalt, amelybe beépítésre került a (2a) bekezdés, amelynek értelmében el lehet kobozni a kábítószer termesztése vagy előállítása esetén a kábítószer tárolására, feldolgozására, elrejtésére, termesztésére vagy előállítására használt ingatlant, illetve kábítószer-kereskedelem esetén a kábítószer szállításához, tárolásához használt járművet. Idézte továbbá a Btk. 459. § (1a) bekezdését is, amely meghatározza, hogy a törvény alkalmazásában mi minősül kábítószernek. Kiemelte továbbá, hogy a módosítás következtében az új pszichoaktív anyaggal visszaélés alcím kikerült a törvényből és az új pszichoaktív anyaggal elkövetett kereskedői magatartások a Btk. 176. § keretében, vagyis kábítószer-kereskedelem büntettként értékelendők.

[7] Álláspontja szerint az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény alkalmazása indokolt, mert ebben az esetben a vádlott cselekményeinek minősítése kábítószer-kereskedelem büntette és teljesítményfokozó szerrel visszaélés büntette lenne, amelynek következtében a halmazati büntetés tételkerete 5 évtől 25 évig terjedő szabadságvesztés helyett 5 évtől 23 évig terjedő szabadságvesztésre módosulna és „(...) összességében is kedvezőbb elbírálását jelent az új jogszabály, hiszen figyelemmel az egyébként még módosult rendelkezésekre, azok sem kedvezőtlenebbek a vádlott számára. Ugyan a gépjárműve immár elkobozható lenne a fenti új rendelkezés értelmében, ugyanakkor az a korábbi Btk. szerint is vagyoneklobzás alá eshetett, sőt kötelezően esett is (...).”. Hivatkozása szerint az új törvényi rendelkezések alkalmazása miatt az elsőfokú ítélet [15] és [16] bekezdésében foglaltak módosítása is szükséges a már hivatkozott Btk. 459. § (1a) bekezdésére tekintettel.

[8] Megítélése szerint a törvényszék a büntetéskiszabási körülményeket alapvetően helyesen tárta fel, azonban további súlyosító körülmény, hogy a vádlott maga is fogyasztott kábítószer és a bűncselekményt többféle kábítószerre követte el, ezzel szemben mellőzendő a kettőnél több halmazatra utalás.

[9] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási tényezőket nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe, a cselekmények tárgyi súlyához és társadalomra veszélyességéhez nem igazodó, a büntetési célokat el nem érő büntetés szabott ki a vádlottal szemben. Véleménye szerint az enyhítő körülmények nagy száma és nyomatéka sem indokolja azt, hogy a szabadságvesztés tartama ennyire alacsony mértékben került

meghatározásra a bűnösségét mindvégig tagadó vádlottal szemben. Kérte figyelembe venni, hogy a törvényszék a középértékűtől való eltérés okaként még arra hivatkozott, hogy a kábítószer tiszta hatóanyagtartalma a különösen jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, azonban az egységes minősítés következtében megállapítható, hogy a vádlott a kábítószer-kereskedelem büntetettét különösen jelentős mennyiségű kábítószerre követte el, ami „a törvényszék szerint is indokolja a középértékhez közeli tartamú büntetés kiszabását”.

[10] Utalt arra is, hogy a büntetlen előélet a legsúlyosabb büntettek elkövetőinek esetében csekély jelentőséggel bír, valamint hangsúlyozta, hogy a középértékhez közelítő, azonban el nem érő szabadságvesztés nem mutatna túl a büntetési célon és nem lenne megtorló jellegű, ezért a prevenciós célok elérése érdekében is a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése szükséges. Megjegyezte, hogy a közügyektől eltiltás törvényi maximumban történt meghatározása miatt a mellékbüntetés súlyosítása nem lehetséges.

[11] A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul határozta meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozataként az eggyel enyhébb börtön fokozatot, mert a vádlott igazolt betegségei gyógyszerrel kezelhetők és a bűncselekmény megkezdésekor betöltött 46. életéve sem tekinthető magasnak, ezért a szabadságvesztés tartamának felemelése mellett a fegyház fokozat meghatározása is szükséges.

[12] Meggyőződése szerint az elsőfokú bíróság a vádlottól lefoglalt készpénzre és bankszámlapénzre törvényesen rendelt el vagyoneklkobzást, azonban tévedett, amikor a vádlott gépkocsijával, mint vagyonnal kapcsolatban még a Btk. 74/A. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással sem látta megalapozottnak a hivatkozott intézkedést. Kérte figyelembe venni, hogy a Btk. 74/A. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlottnak kellett volna bizonyítani, hogy e vagyona nem bűncselekményből származik, azonban legális eredetének igazolására nem terjesztett elő bizonyítást. Ebből adódóan nem dőlt meg az a törvényi vélelem, amely szerint azt vagyoneklkobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, mert a gépjárművet a 2020. december és 2020. szeptember 4. napja közötti elkövetési időszakban, 2021. szeptember 1. napján szerezte meg, ezért a járműre a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján vagyoneklkobzást kell elrendelni. Rámutatott arra is, hogy a gépkocsit egy végrehajtási ügyben 2022-ben lefoglalták és a becsértékét 2.800.000 forintban határozták meg, ezért a személyautó értékével összefüggésben kifejtett elsőbírói érvek nem helytállóak, így az időközben a forgalomból kivont személyautó esetében a vagyoneklkobzás elrendelése nem mellőzhető.

[13] Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság akként változtassa meg a törvényszék ítéletét, hogy

- a jelenleg hatályos törvényi rendelkezések alkalmazásával a vádlott kábítószer-kereskedelem büntetettének, valamint új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetettének minősített cselekményeit egységesen a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetettének minősítse,
- a szabadságvesztés tartamát emelje fel,

- a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg,
- rendeljen el vagyonekmozgást a Volkswagen Passat 3C típusú gépjárműre és
- tüntesse fel a vádlottnak az elsőfokú ítélet rendelkező részéből hiányzó személyes adatait,

egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[14] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást tévesen állapította meg, ezért tévesen vont következtetést védenccé bűnösségére. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállást a vádlottnak a Budapesti-Rendőrfőkapitányság VII. Kerületi Bűnügyi Osztály Készenléti Alosztálya előtt a 01070/2522-30/2022.bü. szám alatt rögzített jegyzőkönyvben foglaltak szerint állapítsa meg. Kiemelte, hogy védenccé akkor részletes vallomást tett védője jelenlétében a nála fellelt anyagokra, eszközökre, valamint pénzüsszegekre. Hangsúlyozta, hogy védenccé a nyomozati eljárásban végig együttműködött a hatóságokkal. Mindezek alapján kérte, hogy az ítéltábla változtassa meg a törvényszék ítéletét és védencét az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában mentse fel.

[15] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[16] A védő a nyilvános ülésen fenntartotta az írásban kifejtett érveit. Kiemelte, hogy védenccé tagadta a kábítószerrel kereskedést, valamennyi bűncselekményben tagadta bűnösségét, kizárólag a fogyasztói magatartását ismerte el. Kérte, hogy az ítéltábla védenccé vallomását fogadja el és ez alapján mentse fel a terhére rótt bűncselekmények alól. Hangsúlyozta, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a vádlott terhére értékelni. Álláspontja szerint a vádlott védekezése elfogadható és következetes, eszerint a lakásán megtalált kábítószer alkalmi fogyasztásra szolgált, továbbá az injekciós tűt szteroid fogyasztására használta.

[17] Az ellentétes irányú fellebbezések – az irányukra tekintettel – nem alaposak, az ítéltábla az elsőfokú ítéletet egyéb okokból változtatta meg.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[19] A Fővárosi Törvényszék a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottat és az ítéletben hiánytalanul megjelölt tanúkat kihallgatta, illetve más tanúknak a nyomozó hatóság

előtt tett vallomásait felolvasta, továbbá az ítéletben hivatkozott igazságügyi szakértői véleményeket és a releváns okirati bizonyítékokat ismertette.

[20] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[21] A védelmi fellebbezés felmentésre irányuló részében megfogalmazott kifogások a tényből-tényre következtetés hibáját foglalták magukban, ezért a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

[22] A Kúria Büntető Kollégiumának Joggyakorlat-elemző csoportja által a bíróságok hatályon kívül helyezési gyakorlatának elemzéséről elkészített 2012.EI.II.E.1/6. számú Összefoglaló vélemény szerint a tényből-tényre következtetés hibája akkor valósul meg, ha a közvetett bizonyítás nem megfelelő, ezért nem ide tartozik a hiteltérdemlőség megítélése során elkövetett nyilvánvaló logikai hiba, továbbá az okszerű mérlegelés szabályainak megsértése, vagyis a jogalkotó ebben az esetben a közvetett bizonyítástól megkövetelt „zárt logikai láncolat” hiányát szankcionálja. A tényből-tényre következtetés hibája leggyakrabban a tényállás indokolásából derül ki, azonban a Kúria azt is hangsúlyozta, hogy megkülönböztetendő az indokolás hiányosságától, ugyanis előbbi esetben nem arról van szó, hogy nem ad számot a bíróság a tények megállapításának folyamatáról, hanem arról, hogy az általa megállapított tényekből nem következik kizárólag az a tényállás, amely az ítéletben szerepel.

[23] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi jogilag releváns tényre teljeskörűen lefolytatta a bizonyítást, minden jelentős kérdést tisztázott és a tényből-tényre következtetés hibáját sem valósította meg, mert – a védő érvelésével ellentétben – az általa megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[24] A történeti tényállás megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[25] Az elsőfokú bíróság a büntetőügy érdemi indokolását helytállóan kezdte azoknak a tényadatoknak a felsorolásával, amelyek valóságát az ügyészség, a vádlott és a védő együttesen elfogadta, majd irathűen rögzítette a vádlott és a tanúk vallomásait, az okiratok és az egyéb bizonyítékok tartalmi elemeit.

[26] A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott „rövid indokolás” törvényi követelményét jóval meghaladó terjedelemben megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadta el és a vádlottnak a kereskedői tevékenységét tagadó vallomásával szemben milyen bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását.

[27] A mérlegelési tevékenységről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének példaszerűen eleget tett. Indokolásában tetten érhető a vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékok és az azokból levont következtetéseihez vezető gondolatmenet is.

[28] A törvényszék mindenben helytálló és a logika szabályainak megfelelő indokokkal mutatott rá a vádlottnak a kábítószer-kereskedést tagadó vallomását megcáfoló tanúvallomásokra, a tanúk szavahihetőségét megkérdőjelező ügyadat hiányára, valamint az üzenetváltásokra, a bankszámlaadatokra, a lefoglalt kábítószerekre és a kereskedői cselekvőség tipikus kellékeire, mint objektív bizonyítékokra.

[29] Racionális érvekkel támasztotta alá a vádlott és a tanúk egymáshoz fűződő kapcsolatait, a vádlott cselekvőségét és az abból levont következtetéseit, indokolása során alappal tulajdonított kiemelt jelentőséget a tárgyi bizonyítékoknak és a szakvéleményeknek.

[30] Alappal vetette el a vádlott védekezését, továbbá kifogástalan érveléssel és a logika szabályai szerint illesztette egymásba az eljárás során beszerzett bizonyítékokat, amelynek tökéletes példáját mutatta be ítélete [38] bekezdésében. Az elsőfokú bíróság a kihallgatott tanúk vallomásai hiteltérdeklőségének elemzését is elvégezte, valamint az általuk előadottak egyéb adatokkal, bizonyítékokkal való összevetését sem mellőzte, amely ugyancsak indokolása teljességét tükrözi.

[31] A bűnös szándékot alátámasztó bizonyítékokat a büntetőügy lényegi kérdéseire fókuszálva, azonban az apróbb részleteket is érintő indokolással elemezte, melynek keretében nyomon követhető módon és minden tekintetben helytállóan vezette le a bizonyítékok megingathatatlan zárt logikai láncolatát. Önmagában az a körülmény, hogy a védő nem fogadja el az elsőfokú bíróságnak az ítéltábla által is helyesnek tartott okfejtését, indokait, illetve mérlegelését, még nem kötelezi a másodfokú bíróságot arra, hogy részletesen megismételje az elsőfokú bíróság érvrendszerét, vagy annak egy-egy elemét.

[32] A törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás során a bizonyítékokból nyert adatok tehát egyértelműen beilleszthetők voltak a bizonyítékok zárt logikai láncolatába, amelynek zártsága a másodfokú bíróság megítélése szerint is feltörhetetlen. A következtetés logikai zártsága azt jelenti, hogy egyedül a bizonyítandó tényre következtetést biztosítja, és nincs olyan további tény vagy körülmény sem, ami mindezt cáfolná vagy kétségessé tenné, továbbá kizárja, vagy cáfolja a nem a bizonyítandó tényre, vagy attól eltérő, azzal ellentétes következtetés lehetőségét (BH 2021. 35. [64] bekezdés). Jelen esetben a bizonyítékok zártláncúsága az elsőfokú bíróság indokolásból ellenőrizhető, továbbá egyértelműen beazonosítható, hogy a törvényszék hogyan jutott el a vádlott bűnösségére levont végkövetkeztetéséhez.

[33] A védőnek a bizonyítékokból levont törvényszéki következtetésekkel szemben megfogalmazott ellenvéleménye az elsőfokú bíróság helytálló mérlegelési tevékenységét támadt, amely a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[34] A másodfokú bíróság a vádra vonatkozólag az elsőfokú ítélet [1] bekezdésének első sorát annyiban pontosítja, hogy a vádirat helyesen 2024. július 1. napján érkezett a törvényszékre.

[35] Az elsőfokú ítélet megalapozott tényállásából a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában hibamentes érveléssel mutatta be, hogy mely elkövetési magatartással valószínűsítette meg a kábítószer-kereskedelem, az új pszichoaktív anyaggal visszaélés, valamint a teljesítményfokozó szerrel visszaélés büntetettét.

[36] A vádlott a kábítószereket és új pszichoaktív anyagokat nemcsak birtokolta, hanem anyagi ellenszolgáltatás fejében további személyekhez való eljuttatásukat, piacra kerülésüket célozta meg. A kereskedés tehát a piac működtetése úgy, hogy tetten érhető a haszonszerzési törekvés, amely a vádlottnál egyértelműen megállapítható volt.

[37] A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy az egészséget veszélyeztető bűncselekmények vonatkozásában az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályban volt törvényi rendelkezéseket a kábítószer előállításának, használatának, terjesztésének, népszerűsítésének tilalmával összefüggő törvénymódosításokról szóló 2025. évi XIX. törvény 2025. június 15-i hatállyal több helyen is módosította, amely a jelen ügyben jelentőséggel bíró Btk. 176. § (1) és (3) bekezdését, valamint a Btk. 185. § (1) bekezdés b) pontját nem érintette, ezzel szemben a Btk. 184. §-ában szabályozott új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetettét, mint önálló törvényi tényállást megszüntette annak érdekében, hogy egyrészt a kábítószerekkel, másrészt az új pszichoaktív anyagokkal kapcsolatos bűncselekmények büntetőjogi fenyegetettsége terén ez idáig fennállott különbségek eltűnjenek. Ennek eredményeképpen a kétféle körbe tartozó illegális szerekkel – mint elkövetési tárgyakkal –

visszaélés jelenleg már azonos tényállási keretek között bírálendő el, illetve azonos büntetési tételekkel sújtandó. Ezzel összhangban, ugyancsak 2025. június 15-én lépett hatályba a Btk. 459. § (1a) bekezdése is, amely kábítószernek minősíti az eddig új pszichoaktív anyagként kezelt tudatmódosító szereket.

[38] Az időközben megvalósult törvénymódosításokra tekintettel a másodfokú bíróság rögzíti, hogy amennyiben a másodfokú elbírálás idejére új törvény lép hatályba, az az időbeli hatály vizsgálata során csak az elkövetéskor hatályos büntetőtörvénnyel vethető össze, az elsőfokú elbírálás idején hatályos anyagi jogi szabály figyelmen kívül marad. Az időbeli hatály vizsgálatakor tehát csak az elkövetéskori és az elbíráláskori anyagi jogszabály alkalmazhatósága merülhet fel, a köztes időben bekövetkezett jogszabályváltozások jelentőséggel nem bírnak (EBD 2015. B.21.).

[39] Az összevetés keretében a vád tárgyává tett cselekmények büntetendőségét, a bűncselekmények minősítéséhez tartozó büntetési tételek összevetését, az elkövető büntethetőségét, illetve mindezek feltételeit, végezetül pedig a kilátásba helyezett büntetést vagy intézkedést kell értékelni (BH 2014. 129. és BH 2014. 201.).

[40] A Kúria 2014. évi 201. számú határozatának II. pontja szerint az elkövetés és az elbírálás idején hatályos büntető jogszabály összevetése akkor vezet az új törvény alkalmazásához, ha konkrét – nem csupán feltételezett – alapja van az enyhébb elbírálásnak. A határozat kifejtette, hogy olyan rendelkezések összevetésének van jelentősége, amelyek alkalmazása, illetve alkalmazhatósága a vádlottra konkretizált – nem absztrakt normakontroll történik tehát –, továbbá az összevetés akkor vezet az új törvény alkalmazásához, ha konkrét, nem csupán feltételezett jogi alapja van az enyhébb elbírálásnak.

[41] A Kúria a Bfv.II.659/2016/6. számú végzésének [32] bekezdésében megállapította, hogy az elkövetéskori és az elbíráláskori büntetőtörvények összevetése nem formalizálható, nem szűkíthető le csupán a büntetési tételek felső hatáira, illetve a tételek kereteire, hanem összetett (komplex) értékelést igényel, a BJD 8424. szám alatt közreadott jogeset megoldását követve gondolatban mind a két törvény szerint meg kell határozni a bíróság által megállapított konkrét bűncselekmény miatt alkalmazható, illetve alkalmazandó büntetéseket és intézkedéseket, majd ezután ténylegesen azt a törvényt kell alkalmazni, amely a konkrét esetben – összességében – enyhébb elbírálást eredményez.

[42] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak azért szükséges áttérnie a jelenleg hatályos büntető anyagi jogi rendelkezésekre, mert ennek következtében a két egészséget veszélyeztető bűncselekmény egységesen kábítószer-kereskedelem büntettének minősülne és a halmazati büntetés tételkeretének felső határa 25 évről 23 évre csökkenne. A vádhatóság ugyanakkor elismerte, hogy az új törvényi szabályozás alkalmazásával meg kellene állapítani, hogy a vádlott a kábítószer-kereskedelem büntettét különösen jelentős mennyiségre követte el, továbbá a gépjárműve elkobozható lenne. Érvelése szerint e két hátrányos következmény nem bír jelentőséggel, mert a jelentős mennyiségre és a különösen jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem

büntették azonos a büntetési tételkerete, míg a gépkocsi vagyonekobzását az elkövetéskor hatályban volt törvényi szabályozás értelmében el kellett volna rendelni.

[43] Az ítéltábla a Kúria által kidolgozott szempontrendszerre figyelemmel – a vádhatóság érveivel szemben – arra a meggyőződésre jutott, hogy a jelenleg hatályos anyagi jogi rendelkezésekre áttérésnek nincsen a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást eredményező alapja.

[44] A fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá arra, hogy az időközben hatályba lépett törvényi rendelkezések következtében a vádlott terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntettét és új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettét egységesen az elsőfokú bíróság által törvényesen minősített kábítószer-kereskedelem büntetteként kellene értékelni, vagyis az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettében – mint 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményben – már nem lehetne a vádlott bűnösségét megállapítani, amely körülmény értelemszerűen kedvezőnek tűnhet, azonban ténylegesen nem tekinthető annak, mert ebben az esetben a vádlott büntetőjogi felelőssége különösen jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettére és az érintetlenül hagyott teljesítményszorzóval visszaélés büntettére terjedne ki. Mindez azt jelentené, hogy a halmazati büntetés fennmaradna, ráadásul az előbbi bűncselekmény vonatkozásában a különösen jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetés tényét, mint nyomatékos súlyosító körülményt kellene megállapítani, amely még a vádhatóság szerint is teret engedne a súlyosabb büntetés kiszabására. A fellebbviteli főügyészség átirata 13. oldalának első bekezdésében megállapította, hogy a különösen jelentős mennyiség megállapítása a törvényt indokolása szerint is megnyitná a középértékhez közelítő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabásának lehetőségét, amely gondolatmenet teljes mértékben ellentétes a vádhatóság által hivatkozott kedvezőbb elbírálás fogalmával.

[45] Megállapítható tehát, hogy a jelenleg hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása esetén a hivatkozott büntettek egységes értékelésével a halmazati büntetés megmaradna, míg a vádhatóság által felhozott halmazati büntetés tételkerete felső határának minimális csökkenése irreleváns, mert a büntetési tételkeret maximum vagy azt közelítő időtartamára ítélet a büntetékiszabási tényezőkre tekintettel fel sem merülhetett. A kiszabható szabadságvesztés büntetés felső határában jelentkező különbség tehát elméleti és nem gyakorlati jelentőségű. A törvényt és a fellebbviteli főügyészség érvelésével egyetértve a másodfokú bíróság is megállapította, hogy amennyiben a vádlott terhére különösen jelentős mennyiségű kábítószer-kereskedelem büntette lenne megállapítható, az hátrányosan hatna a szabadságvesztés büntetés tartamára. A büntetékiszabás körében a törvényalkotó azért biztosított rendkívül tág mozgásteret a jogalkalmazók számára a bűncselekménnyel összefüggésben, mert a különösen jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetés lényegesen súlyosabb büntetés kiszabásához vezet a jelentős mennyiségre történt elkövetéssel szemben. Ellentmondásos módon a vádhatóság a jelenleg hatályos törvényi rendelkezések alkalmazását indítványozta, majd ebből adódóan a különösen jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetés megállapítása miatt a középértékhez közeli tartamú szabadságvesztés kiszabását. A másodfokú bíróság – az alább még kifejtendő egyéb ok mellett – pontosan ezért nem értett egyet a korábban említettek szerint a két bűncselekmény egységes minősítésével, mert az jelen esetben egy jóval súlyosabban értékelendő kábítószer-

kereskedelem büntetnének megállapításához vezetett volna, amely semmiképpen sem nevezhető a vádlottra nézve kedvezőbb helyzetnek.

[46] Mindezek alapján az ítéltábla sem a vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítése kapcsán, sem a később még kifejtendő egyéb ok miatt nem találta indokoltnak az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetése óta hatályba lépett új büntetőtörvényi rendelkezések alkalmazását.

[47] A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[48] Az elkövetés óta eltelt időtartammal kapcsolatban – az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában írtakra is figyelemmel – a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az időmúlás az enyhítő körülmények sorába tartozik, a cselekmény elkövetése és a jogerős elbírálás közötti időt jelöli. Ehhez képest a büntetőeljárás elhúzódása a büntetés mértékét nevesítetten, kompenzációs jelleggel csökkentő enyhítő körülmény, amely tartam a terhelten szembeni megalapozott gyanú közlésétől a jogerős elbírálásig tart (ÍH 2023. 51.). A hosszabb idő eltelte az időszerű büntetés hatékonyságának a sérelmét jelenti. Az 56. BK vélemény III./10. pontja értelmében minél súlyosabb a bűncselekmény, annál hosszabb az az idő, amely enyhítőként értékelhető, ezért az eddig kifejtettek alapján a vádlott esetében csak kisebb súllyal vehető enyhítő körülményként figyelembe, amint azt a törvényszék is megállapította ítélete

[66] bekezdésében.

[49] Az 56. BK vélemény III./10. pontja szerint enyhítő körülmény, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt, továbbá nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogvatartásban volt, ilyenkor az előzőnél rövidebb tartam is enyhítőként értékelhető. A vádlott a büntetőeljárás során pár hónapot töltött letartóztatásban, amely tényadatot ugyancsak kisebb súllyal lehetett a javára értékelni, mert a fogvatartás időtartama a terhére megállapított büntettek tárgyi súlyához képest nem tekinthető aránytalannak.

[50] A Kúria a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett büntettnak megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig

egyfelől fenytés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhódés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[51] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[52] A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt, azonban az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt egy évet közelítő időmúlásra, a vádlott egészségügyi problémáira, büntetlen előéletére, továbbá arra a tényre is figyelemmel, hogy azóta sem indult ellene újabb büntetőeljárás, a másodfokú bíróság lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítésre.

[53] A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartamát a büntetési tételkeret alsó határához közelebb álló 7 évre mérsékelte, amely tartam a fokozatosság elvével, valamint a vádlott személyében és cselekményeiben megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel is arányban áll. A másodfokú bíróság e tárgykörben azzal egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját is.

[54] Az ítéltábla egyetértett a törvényszékkel abban, hogy lehetőséget látott a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazására, mert a büntetés kiszabása során értékelt megromlott egészségi állapot a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb, a Btk. 35. § (1) bekezdés II. fordulatában meghatározott börtön végrehajtási fokozat megállapítását indokolta. Az első- és másodfokú bíróság tehát nemcsak a szabadságvesztés büntetés tartamának meghatározásakor, hanem nevezett büntetés végrehajtási fokozatának enyhítésekor is figyelemmel volt a vádlott egészségügyileg nehezített helyzetére.

[55] Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásakor is törvényesen járt el.

[56] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát a szabadságvesztés büntetés mértékéhez igazítva ugyancsak 7 évre enyhítette.

[57] Az előzetes fogvatartásban és az ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítása törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen jelölte meg ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[58] A törvényszék hibamentes érveléssel mutatott rá arra, hogy a haszonszerzés céljából történt elkövetés ellenére mely törvényi előfeltételek hiánya miatt nem lehetett a vádlottat pénzbüntetésre is ítélni, a törvényszék e tárgykörben kifejtett indokolását az ügyészség sem támadta.

[59] Az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a vádlottal szemben a Btk. 63. § (1) bekezdés f) pontja szerinti vagyonek Kobzás intézkedést az eljárás során lefoglalt magyar és külföldi készpénzekre, valamint a forint alapú bankszámláin lefoglalt összegekre, továbbá akkor is helyesen járt el, amikor az ítélete [77] bekezdésének első sorában megjelölt személyautóra nem rendelt el vagyonek Kobzást, azonban az ítéltábla az intézkedés mellőzésének indokaiban már nem osztotta az elsőbírói álláspontot.

[60] A törvényszék nevezett intézkedés mellőzését arra a feltételezésre alapította, hogy az elkövetési idő alatt szerzett jármű származhatott a vádlott legális jövedelméből, azonban a fellebbviteli főügyészség a Btk. 74/A. § (1) és (2) bekezdésére utalva alappal hiányolta, hogy a vádlott a gépkocsi legális eredetének igazolására nem terjesztett elő bizonyítékot, ezért a járműre a Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján vagyonek Kobzást kellett volna elrendelni. A másodfokú bíróság ennek ellenére sem találta megalapozottnak a vádhatóság vagyonek Kobzás elrendelésére irányuló indítványát, mert a nyomozati iratok alapján észlelte, hogy a Járási Hivatal Kormányablak Osztály a 2022. június 15. napján kelt JN-02/KAB/04491-2/2022. iktatószámú levelében arról tájékoztatta Bírósági Végrehajtó1 önálló bírósági végrehajtót, hogy az rendszám1 forgalmi rendszámú, Volkswagen gyártmányú, 3C típusú, Terhelt1 tulajdonát képező jármű lefoglalása és ezzel egyidejűleg az elidegenítési és terhelési tilalma a járműnyilvántartásba bejegyzésre került. A nyomozati iratok között fellelhető Bírósági Végrehajtó1 önálló bírósági végrehajtó által kiállított, 2022. július 20. napján kelt 126.V.0791/2021/90. számú felhívás, a 2022. november 23. napján kelt 126.V.0791/2021/100. számú jegyzőkönyv végrehajtási ügyben és a 2022. november 21. napján kelt 126.V.0791/2021/108. számú tájékoztatás is. A felsorolt iratok alapján megállapítható, hogy Terhelt1 – mint adós – ellen az cég2 – mint végrehajtást kérő – végrehajtási eljárást indított 314.624 forint és járulékai iránt, melynek során a 2022. június 13. napján kelt 126.V.0791/2021/88. számú foglalási jegyzőkönyvvel lefoglalták a hivatkozott gépjárművet, melynek becsértékeként 2.800.000 forint került megjelölésre. Az iratanyag szerint a gépjármű holléte ismeretlen.

[61] A vagyonek Kobzásról szóló 69/2008. BK vélemény I.2. pontja szerint „Nem felel meg a jogállami követelményeknek a vagyonek Kobzás elrendelése olyan vagyonra (vagyontárgyra), amelyet az elkövető a bűncselekmény útján szerzett meg, és ezért – jogellenesen és átmenetileg – a vagyonához tartozik, de igazoltan a sértettet vagy más személyt illet.”. A fentebb hivatkozott adatok szerint a gépjárművet egy végrehajtási ügyben

már lefoglalták a vádlott tartozásának kiegyenlítése érdekében, vagyis a személyautó igazoltan mást illet meg. A büntetőbíróság a vagyonekobjással, mint a vagyonnak az állam javára elvonásával beavatkozna a végrehajtási ügybe és megfosztaná a végrehajtást kérőt a tartozás kiegyenlítésének lehetőségétől, amely ellentétben állna a BK véleményben hivatkozott jogállami követelményekkel. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a vagyonekobjás mellőzésének indokát az eddig kifejtett érvekre módosítja. A teljesség igénye végett az ítéltábla rögzíti, hogy a Btk. jelenleg hatályos 72. § (2a) bekezdés b) pontja szerint el lehet kobozni a kábítószer-kereskedelem esetén a kábítószer szállításához, tárolásához használt járművet, tehát az időközben bekövetkezett törvénymódosítás az elkövetéskor hatályban volt rendelkezésekkel szemben még a jármű elkobzására is lehetőséget nyújt, amely szintén nem értelmezhető a vádlottra nézve kedvezőbb szabályozásként.

[62] Az elsőfokú bíróság a bűnjelekről törvényesen rendelkezett, azonban a másodfokú bíróság a vádlott részére kiadni rendelt mobiltelefonokat és laptopot – mint értékkel bíró vagyontárgyakat – a Be. 323. § (1) bekezdése alapján a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta. A Be. 321. § – 2024. március 1. napjától hatályos – (5a) bekezdésének megfelelően felhívta a vádlott figyelmét arra, hogy amennyiben a részére kiadni rendelt egyéb, bűnjelként kezelt dolgokat a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerülnek.

[63] Az elsőfokú ítélet rendelkező része nem tartalmazta a vádlott személyes adatait, ezért a másodfokú bíróság – utalva a Be. 184. § (2) bekezdés a)-f) pontjára és a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára – e hiányosságot a rendelkező részben írtak szerint pótolta.

[64] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[65] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[66] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontjának II. fordulata alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról.

Budapest, 2026. év március hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Kováts Katalin s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.253/2024/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.261/2025/20. számú ítéletében írt változtatásokkal 2026. év március hó 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2026. év március hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke